

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kurezaparti-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények, előfize-
tési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMU KOZLÖNY.

Hirdetések árát

valamint nyílt-terti közlemé-
nyeket kiadó-hivatalunk mé-
ret szerint olcsón számít.

Egyes példányok kaphatók:
nyomdánkban, Stark N. és
Untermyler E. könyvk.-ben
számonként 5 krért.
Kéziratok vissza tartatnak.

Megjelenik hetenként háromszor:

vasárnap, szerdán és pénteken
a kora reggeli órákban.

Szerkesztésért felelős:
SIMA FERENCZ.

Lapunk megrendelhető:

a kiadó-hivatalban és lapkihordóink utján
kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

Lajos napja.

Egy félszázad óta ünnepli a magyar
Kossuth Lajos nevenapját.

Ünnepelte a szabadság verőfényes nap-
jaiban, riadó lelkésedéssel. Ünnepelte az el-
nyomatás sötét korszakában, szorongó lélek-
kel, titkolt áhitattal. És ünnepli ma, az al-
kotmányosság új érájában, mély gyásszal,
kesergő szívvél.

Gyászolunk halála miatt; mert veszte-
ségünk megmérhetetlen. Kesergünk a haza
sorsán; amelyet nem ilyen szomorúnak kép-
zelt ő egykoron.

Italt készített számunkra, varázsitalt,
melyre háromszáz hosszú éven át hasztalan
szomjazánk. Megízleltette velünk a szabad-
ság bűbájos nekirátát, amely fölvilányozta
minden idegünket, s szép képeket szótt ál-
maink közé. Lelkesedésünk aig ismert ha-
tárt, s hegyeken és völgyeken visszhangzott
a riadó kiáltás: „Ei jen Kossuth
Lajos!”

Am a lelkésedés és öröm édes mámora
nem tartott sokáig.

Jött egy sötét nap, midőn irtózáttal lát-
tuk, hogy a kehely, amelyből a szabadság
gyöngyöző italát ittuk, piros vérral telt meg,
Legyilkolt napjaink drága vérének hulló
csöppjeivel. — Oh, akkor minden magyar
ajkáról suttogva szállott a zokogó fohász:
„Boszuld meg ezt Kossuth La-
jos!”

S mikor kifáradt a bakó és elfogyott a
vér; mikor keservesen nyögtünk az elnyo-
matás nehéz igája alatt; mikor „örökünkbe
pogányok jöttek és szent templominkat
befertőztették”, — akkor Lajos napján mil-
liók könyve vegyült az áldomásphárba, s
csak abban a vigasztaló reménységben talált
enyhülést a boldogtalan magyar: „Ha z a
j ön még Kossuth Lajos!”

Sokáig vártunk hasztalanul. Nem jött,
mert nem jöhetett. De helyette eljöttek a
bölcsek és romlott lelkű kufárok, s gyáván
és hűtlenül elalkudták a hazát. Azzal a jel-
szóval, hogy: „Amit az erőszak elrabol tő-
lünk, azt még vissza lehet szerezni valaha;
de amit önként odaadunk, az örökre elve-
szett” — oda adtak mindent, ami e nemzet-
nek drága volt, s jogaink kincstárában, amit
1848 hagyott reánk, alig maradt valami. —
Oh, akkor keserűséggel telt meg a névnap-
pohár, s a nyári szellő egy nemzet könyör-
gését vitte Turin felé: „Gyere haza,
Kossuth Lajos!”

Vége haza hozták — holtan. A nemzet
zuzott szívvél, tört reményekkel állott kopor-
sója körül, s egy jajszó nyilamlott át az or-
szágon: „Nincsen többé Kossuth
Lajos!”

Ah, csak ezt a gyászos órát várták a
hűtelen sáfárok. Mint a lánczaikról szabadnit
fenevadak, vad mohósággal rohantak a köz-
szabadságra, s azt a kevés jogot, melyet a
viszontagságok között megtartanunk sikerült,
gyorsan elkobozták. A nagy halott sirján még
alig zöldült ki a fűszál, im kitosztva állunk;
a gazdag örökségből, melyet 48-iki vivmá-
nyoknak neveztek, csak a foszlányok marad-
tak kezeinkben. Elborult lélekkel sóhajtunk
mindnyájan: „Oh támadj föl, Kossuth
Lajos!”

Am a természet örök törvénye nem ismer
kivételt. A csodák korszaka lejárt. A nagy
halott föltámadására hasztalan várunk.

Fájó szívünk, kutató lelkünk aggódva
kérdi: ünneplünk-e még valaha névnapot
olyan lángoló lelkesedéssel, olyan biztató re-
ményességgel, mint egykor Lajos napját ünne-
peztük?

. . . Talán, talán . . . Hisz, jó az Isten,
s a lealdozott nap helyett már is adott nekünk
fölkéző napot.

Ujult reménnyel, erős bizalommal tekin-
tünk Erdély felé. Hiszünk és vajjuk, hogy
eljön az idő, mert el kell jönnie, midőn G á b o r n a p j á n nemzeti ünnepet ül a magyar.

Horvath Gyula temetése.

Megtörtént. Horváth Gyulát, Szentés vá-
ros diszpolgárát átadtuk a sírnak. S a nehéz
hantokra az első harmat a mi szemünkből
hullott.

Nem, nem csupán a mi szemünkből.
Mert nagy bánatunkban százak és ezrek osz-
toznak. Kicsinyek és nagyok könyve össze-
folyt e sírnál, mely egy nagy és nemes lélek
porhüvelyét zárta kebelébe.

De csak szemünk elől zárta el örökre.
Emlékeztünk elől elzárni képtelen. Amint
Sima Ferencz bucsubeszédében fölfogadta, a
hála és szeretet sokszor elvisz még bennün-
ket e sírhoz, hogy lekiáltunk Hozzá a mély-
séges üzegebe: „Horváth Gyula, nem feled-
tünk el; szerelünk, tisztelünk életünk fogy-
taig, s emlékedet örökökül hagyjuk a késő
unokákra.”

Fájdalom, Szentés város polgársága csak
képviselői által lehetett jelen kitűnő polgár-
társának végtisztességtételén. Ti távol mara-
dottak, halljátok hát a megható drámai jele-
netről a krónikairó jelentését, amint követ-
kezik:

A ravatal.

A temetőkert halottasházában volt föllálítva
Horváth Gyula diszes ravatala. A dusan aranyozott
koporsó hatalmas szarkofágon pihent és kétoldalt
széles fekete baldachin borult föléje. A gyászleppellel
bevont terem négy sarkában kandeláberrek égtek, a
ravatal körül pedig sok, sok gyertya terjesztett

nappali fényt. Virág borította a terem minden zugát.
A szarkotág már korán reggel tele volt díszesnél
díszesebb koszorúkkal, de a szalagos virágfüzerek
javát csak déltájban hozták.

A koporsó nyitva volt. A gyászszőnyeg elfogta
a lépések zaját és amikor valaki csöndes áhitattal
a ravatal lépcsőjére lépett, a diszruhás testőrök gyön-
gében félrevontak a fehér selyemszemfedőt. Horváth
Gyula nemes vonásai alig változtak meg. Fehér sza-
kallal övezett, érdekes teje olyan békés nyugodtsá-
ggal pihent a csipkés vankoson, mintha nem is örök
alomban volna.

Egész nap sűrűn jöttek a résztvevők. A kábitó
virágillat, a lobogó gyertyák fénye, a csöndes néma-
ság és a vele járó hangulat csak növelte a látogatók
meghatottságát. Könyezve távozt mindenki.

Szentés város küldöttsége Lakos Imre dr. polgár-
mester vezetése alatt délelőtt részvéltáogatást tett
a gyászoló családnál. A polgármester gyönyörű sza-
vakkal tolmácsolta a város fájdalomát és részvétét,
mire a családtagok mely meghatottsággal biztosítot-
ták a küldöttséget, hogy szívükben életük fogytaig
megörzik a szeretet érzelmeit Szentés iránt és soha
se szünnék meg magukat szentesi polgároknak te-
kinteni.

A gyászháztól a küldöttség a kerepesi temető
halottasházába vonult, hogy ratala a ravatalra a
város koszoruját, amely — hivalkodás nélkül mondva
— a legszebb volt az összes koszorúk között. Itt
ismét a polgármester volt a szónok, s mondott olyan
remek beszédet, hogy mindenkit könyre fakasztott.
Az őszinte és mely meghatottság magának a szó-
noknak szemébe is könyet csalt. Gyönyörű beszédét
e szavakkal fejezte be: „A többi elmondja ez a köny
amely szememet elborította.” Megkapóbb befejezést
képzelné sem lehet.

A koszorúk.

A koszorúk nem fertek a ravatalra. A testőr,
aki a virágokat atvette, a terem oldalán köröskörül
sorba tette azokat és a szőnyegre terítette az arany-
betűs bucsuszavakkal díszített selyem- és brokát-
szalagokat. Voltak olyan koszorúk is, amelyeken se
szalag, se fűrés nem volt. Az élők kegyeletének
utolsó, néma jele.

A gyászoló gyülekezet.

Testületek és egyesületek, rokonok és jóbarátok,
a legtöbben, akiket valaha valami kapocs fűzött
Horváth Gyula szívéhez és egyéniségéhez, eljöttek,
hogy megadják neki az utolsó tisztességet. Eljöttek
a politika és a közélet kitűnősegei, eljöttek az újság-
írók, művészek és képviselve volt ott a társadalom
minden osztálya.

Négy órára már a halottasház környéke egészen
megtelt a gyászoló gyülekezetével. Hátul, rendőri
kordon mögött nagyszámú részvevő publikum állt
és a szertartás idejére megérkeztek a gyászoló csa-
lad tagjai: a Horváth, báró Spányi, báró Györfly,
Béldy és Keleti családok.

A teremből néhány perczre félrevonult min-
denki, hogy a család még egyszer, utoljára, egyedül
lehessen drága halottjával.

A koporsónál.

A kicsiny halottasházba nem fért be az egész
részvevő közönség és a szertartáson a családon ki-
vül mindössze csak huszan-huszonötön vehettek
rész. Közöltük Szentés város küldöttei.

A családtagok csöndes zokogása közben kezdte
meg Haypál Benő budai evangélikus református
lelkész gyönyörű gyászbeszédét, amely így hangzott:

Mint mikor az erdő fái közül kimagasló hatalmas törzs, küzdve a pusztító viharral, derekon roppan ketté s ledőlött, félelmes, panaszos visszhanggal hirdeti az erdőnek legelrejtettebb zuga is: olyan félelmesen, olyan panaszosan hallatszik a jászó a fértűnnek halála fölött is, aki lelke tehetségeivel, életének munkáival kiemelkedett társai közül. Ilyen panaszos, fájdalmas jászó hirdeti itt s hazánkban szerte mindenütt, a hatalmasok palotájában és a szegények kunyhójában egyaránt, hogy az erős férfiú aki annyi viharral dacolt életében diadalmasan, a halál szelének fagyos lehelletére megtört: Horváth Gyula meghalt.

Láttuk szenvedni. Rettenetes volt szívünknek ez a látás; mert jöhet a félelmek királya nagy gyötrelmek kíséretében, vagy csendes, lágy álom képében; jöhet mint a világ a kétségbeesés setét éjszakájában, a hitelenség és reménytelenség terhes kódorva burkolva előbb be a lelket: mindig rettenetes az! De nem lehet valami fájdalmasabb, mint a ti keserveitek, szereteteim, akiknek szemetek a könyhullatásnak forrásává vált, akiknek a nappal bánástokra volt, az éjszaka is pihenést nem adott, mert az emberi tudás látásával is az isteni ítélet mélységébe láttatok s itt e földön bárhova néztek, ha az egekre emeltétek is szeméteket, ha a beteg szelid, mosolygó arcára esett tekinteteitek, vagy ha a mult idők édes boldog emlékein akartatok is elmerengeni, a halál közelsége kíméletlenül ébresztett fel.

Hónapok óta lestük a valóságos perczeket; azt hittük, hogy a betegek szenvedéseitől megnyugvása nekünk is megnyugvást szerez . . . s most, amikor elférgesztett minden, s az életnek — minden bizonytalanságunk dacára — titkon élő, folyton biztató reményességét is kitépte a szívünkől a halál: a régi kínzó bizonytalanságnál csak fájdalmunk, szenvedésünk lett nagyobb.

A szenvedéstől elalélt lelkünk keresi az elköltözöttet. Keresünk azt az ifjút, aki a szabadság szellemének szolgálatába áll, hogy a harcok mezején a lelkesedés lobogó tüzeivel szívében szerelmének, a szabadságnak oltárára ajánlja áldozatul legdrágább kincsét, véré, életét; keresünk azt a férfit, aki a bölcsök tanácsában, a törvényhozás terében hazánk fejlődéséért, népként boldogságáért, Istenről neki adott nagy erővel munkálkodott 24 esztendőn keresztül s e munkában mindenkinek tisztelétét kivívta; azt, aki perbeszállott a természet pusztító hatalmával, hogy azt megigázva, a szegény földnépet megvédelmezze, vagy azt, aki a viszonyok változásával a harcban másik fegyverét, a toltat ragadta kezébe; de — mint Nehemiás a jeruzsálemi templom építésénél — egyik kezével védett, a másikkal épített, legnemesebb erőivel, az ingadozás nélkül való meggyőződéssel, a tántorodást és félelmet nem ismerő szilárd elhatározással védte az igazságot, amely szabaddá tette, ítéletében sokszor a társadalom lelkiismeretének szavát nyilvánította, eszméivel ezeket lelkesítette, lelki világosságával népeket vezérelt; azt akinek élete munkája a magyar közművelődés templomában a művelődés hívatott, felkent papjának munkája volt; vagy azt, aki a nagyoknak szemtől szembe ellenállott, de másfelől a kicsiny, a szegény embernek baján a könyekig megindult s nagy gondjait félretéve, az egyedül álló árának, a nyomorúsággal küzdő szegénynek javaért áldozatot, fáradságot nem ismert, mert — mint Istenről származott lélek — nagy volt a nagyokban és tudott kicsiny lenni a kicsinyekben; keresünk a jó barátot mi, akik szép szelid arcában gyönyörködtünk, méltóságos tekintetük felemelő hatását éreztük, nyájias szavának szelid csengését hallottuk, szive szeretetének melegét tapasztaltuk; keresünk a családnak fejét, aki a farszót gondokból, az élet harcain közt zavartalan nyugalmat, igaz békeséget övének körében talált, akiknek jósága elismertette homlokáról a gondok redőit, akiknek szeretetén mintegy így öleken pihent meg, ha elfáradott . . .

Hol van a férfiú, akinek akaratát ügye igazságába s az igazság diadalába vetett s hegyeket kimozdító hite acélozta, aki hős volt a harcmezőn s szilárd s tántoríthatatlan a viták hevében, könyörülő a nyomorulton, példányszerű a barátságban, gyengéd és jóságú gazdag családjá körében?!

Keresünk! Orczadt, melyen lelked jósága tükrözött, szemedet, amelyből szived nemessége sugárzott, nem láthatjuk többé; de szived szeretetét érzik a nő, akivel 33 esztendőnek örömet, boldogságot, bánatot és szenvedését együtt töltötted; érzik az atyai bölcsesség nélkül árva maradt gyermekek, akiknek öröme dicsekedés, boldogsága életed, munkásságod czeje volt; érzik a testvérek, akiket a ragaszkodásnak, a hűségnek tiszta indulatjával vetél körül; és éreztük mi is, akiket édes szeretetnek köteleivel fűztél magadhoz. Bizonyosságot teszünk, hogy valami gazdag forrása volt szíveiben a szeretetnek. S ez a szív nem dobog többé; de szeretetét hittük, amelyet könyeink mint valami égi terményítő harmat éleszt e koporsó mellett, — megtalálja. Ott keresünk, ahova hitünk vezérelt, ott találunk a mi Istenünk dicsőségének helyén, ahol a te üdvözölt lelked tiszta szózata s a mi gyarló ajkainknak fogyatékos, de égő törő rebegése együtt imádja a jóságos atyát . . . Nem vesztettünk el. Itt e földön él közöttünk jóságodnak, szeretetednek, nagy-

ságodnak emlékezete; az imádkozó lélek előtt lakozásod helyének, a nyenyeknek kapui is megnyitkoznak . . . s reád gondolva, rólad emlékezve minden gondolatunk egy-egy imádsággá magasztosul.

En hiszek az örökéletben és ha szinte a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek, de a hívő léleknek is vannak fájdalmai amelyek a könyhullatásban keresnek könnyebbülést. Szeretnék megvizsgálni, szerelmeseim, de szemembe köny gyűl, ajkaim remegnek, szívem felzokog, mert ifjúságomnak bölcs vezérét mint egy atyai jóságot és szeretet-siratot.

Nemes lélek, szomorú hitves, a szeretetnek, lemondani tudásnak és békeséges türenek példánya! Részlet vesznék fájdalmadban; de mint a bibliai nagy szenvedőnek barátjai, csak együtt sírnok, kesergünk veled . . . Hányszor szeretted volna kisírni könyeidet, enyhülést keresve azokban; de ez is megtiltottad magadtól . . . s hogy a beteg ne lássa az aggodást, fedeztetted azt édes, biztató szavakkal, hogy a remény derűjét varázsolod szenvedő kedvesed sapadt orcájára . . . Legy továbbra is erős és a Krisztus apostolának figyelmes haligatója, aki így int: „Szenved-e valaki ti közöttetek, — imádkozték!” s valahányszor valami szent érzés idvezült társad sirjához vezérel, hogy nyugvó kedvesednek könyöz szemekkel mondod el az örömet, mit gyermekeidben találsz, vagy panaszold el a szenvedést, amit az élet ad s újra és mindig megsíratod a társat, akivel, míg élt, édesebb volt az öröm, könnyebb a bánat: kegyeletel, síró szerelmed e helyet az örökélet bizonyosságának jegyűléd mutassa mindig, ahol elős hittel, élő reményességgel gazdagodjék meg szíved.

S ti édes gyermekei soha el ne feledjétek, hogy ami kincse csak van az emberi léleknek — ha tud Isten imádni, embert szeretni, ezeket a kincseket Isten után legelső sorban a szülőknak legyen halálával, akik nemcsak hogy a járn kezdőt támogatják, de a léleknek, a szív érzéseinek útját is kijelölik: őrizték meg tiszta kegyelettel édes atyátok emlékét s minden emlékezés szent elhatározást támaszon bennetek, hogy az ő bölcsességét követve, örömeik szerzésével igyekeztek jó anyatok bánatát enyhíteni.

Be tudod-e fogadni szívedbe a vizsgálatának enyhét, te kesergő testvér, akinek szívedet ez a vesztesség mint egy eles tör hatotta által s akinek bánattól elborult lelked távollevő beteg testvéreidnek élete miatt aggodik. A viharban egymásra hajolnak a fáknek ágai s ti egy törzsnek nemes hajtásai, édes testvérek, nem borulhatok egymás kebelére, hogy kisírva, epiaszolva fájdalmaitokat, egymást támogatva erősödjétek. Kedveseid közül sokan költöztek el előttek: kettő, akiben büszkén, méltán gyönyörködhettek, — egyik a szabadság mártírja, a másik és szomorú veget ért hős; szíved oda vonz, reményesség oda vezérel, ahol az elköltözött lélek megdicsőítetése, a szenvedő megvizsgálatast várja: emelkedj fel oda a buzgó imádság szarnyain s erősítsd meg magad ezzel, mert megpróbált hitedre, gazdag szeretetedre, vezérlő bölcseségedre e földön élő kedveseidnek nagy szükségük van.

Ti is ah, mindnyájan, akiket egy bánat, egy kesergés hozott ide, jertek a mi vizsgálatásunknak forrásához, atyánkhoz, Istenünkhez imádkozunk.

Ítéletében változhatatlan valóság, örökkévaló Isten! törődött szíved alázatos lélekkel állunk meg e koporsó mellett. Erőtelenségünk érzése felemelt meg szívünket, gyarlóságunknak tudata nehezít lelkünkre, mert megmutattad, Uram, hogy az embernek minden dicsősége, amely bölcseségében vagy on is, hirtelen szomorúságra válhatik.

Hatalmas szavadnak parancsolatjára engednek mindenki; termő öröknek parancsolatja: legyen világosság! hozta ki a napot a setét temérdekségből és ion világosság! A nappalnak fényénél járjuk meg e világunk ékességét, amely a te dicsőségedet beszél és választhatjuk meg a te jó adományaidat, amelyek testünknek táplálására, fenntartására hasznosak. Te hozod elő az éjszakának setétségét is, amely befedez minden, a nyugtalanul virrasztó ember élet remekét állít, mert világosság nélkül járva, megtűződik s a jót, amelyet kívánjon, vagy a rosszat amelyetől féljen, megismerni nem tudja. A nappal is te alkotad, az éjszaka is a tiéd, hatalmas Istenünk.

Te vagy ura a lélek birodalmának is; hatalmadnak felette álló atyai jóságod nyilatkozott meg, mikor lelkünk életére hoztál világosságot: adtad a tudásnak, a hitnek faklyáját, hogy ezekben fényénél menjünk minden dolgoknak végere és ismerjük meg azokat, amelyek lelkünk táplálására, életünk üdvösségére valók; adtad a léleknek szomjuságát, amelylyel sz. igedhez, az enyhét adó kútforrás siessünk, belénk oltottad a tökéletességre való törekvést, hogy vizsgáljuk a te mélységeidet és kutassuk a te országodnak igazságait.

Te vagy oh Uram, aki ezt a világosságot meggyújtod és éleszed; ezt a szomjuságot szerzed és megenyhíted, aki a czeit kitűzöd, s annak elérésében előbbre viszed. De te vagy az is, aki előttd az ismereteknek faklyáját, setétségbe borított a lelket, a világosság nélkül maradt léleknek tépelődésével teszed terhessé az életet, kioltod a nemes vágyakat

a ködben megismerhetlenné teszed a léleknek megnyilatkozásait, az értelmet, érzést és akaratot s a lélek nélkül, szegénységben maradt életet felelmekkel, rémségekkel gazdagítod.

Tehetlenségünk érzetében szívünk indulatai háborognak, lelkünk a te dolgainak titkába be nem hatolhat: erőtelenségünk, semmisségünk érzése, háborgó szívünk és aggodó lelkünk együttesen hozzád vezérelnek, mert te cselekedted ezt Uram! Lelkünk életében is te alkotod a nappal és az éjszaka is a tiéd!

Te hozzád emeljük szíveinket e koporsó mellett, amelybe egy munkás, később setétségre vált életnek romjait zárjuk. Ez a megnyugodott élet sokáig csak a romokat, a testet hordozta, mert a lélekre vezérlő fény, látható csillag nélkül való setétség borult. De ha a ködös levegőben, a felhős égboltozaton nem látjuk is az égnek csillagait: azoknak létele meg nem szűnt s a felhős égboltozat kiderülével új élektésben fénylenek; ha a beteg, elhomályosult lélek felhoja, a bölcsesség nélkül való kód bafejezi is, de az a csillag, amely támadott, amely annyi setétségben járának volt vezérlő fénye, a betlehem, a Krisztusnak érdeme, nem szűnik meg élni és munkálni.

Hisszük és bánat s aggodás miatt megfáradt lelkünknek megnyugvást ez a hit ad, hogy ítélszék előtt megállva, ez elköltözött lélek is megtalálta újra a világosságot s amit emberi erő és bölcsesség véghez nem vihetett, a te kegyelmes ítéletednek szava újra felbresszté szunyadó erőt s aki megkötözöttben, néman vesztéget, a lélek a mennyei seregeknek téged magasztaló enekére feleszmélt, megismert téged, édes anyját, üdvösséget szerző sz. fiadat s leborulván előttd, eddig megkötözött szeretetének, bizodalmanak most már felszabadult érzéseivel imád és magasztal.

Mi pedig itt e földön annyi kétséggel, oly sok gondal és bajjal küzdünk. De azért nem kerjük azt Uram, hogy a mi örömeinket soha ne zavarja semmi, hanem az örömben is, a kererűségben is erőtelmenek világosságáért könyörgünk, hogy járhasunk bölcs szíved; nem kerünk csillagost a tudományokban. hanem azért eszedünk, hogy a hitnek szelid fényét ne vedd el tőlünk soha: ez a fény világítsa meg utainkat, osszassa el kétségeinket; nem óhajtozunk földi jóknak sokasága után csak ama legdrágább örökségünket, az életnek reményességét tartsd meg mi bennünk mindvégig, hogy ha a halálnak retentősei vesznek is körül, aggodó szívünknek félelmét is a reményesség szüntesse meg. Azért könyörgünk, Uram, hogy a te akaratodon meg nyugodva, hitnek világosságával, reményességnek életével tudjunk felsőhajani utolsó óránkban is:

Tudom, miben hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy az én nála lelett kincsemet megtarthatja ama napra. Amen.

Par pillanatnyi csönd volt a megható szónoklat után. Aztán Rakosi Jenő lépett a ravatal elé és így szólt:

Tisztelt gyászoló közönség! Az újságírók nevében állok itt, hogy elbucszam társunktól, elnök-társamtól, nehaz Horváth Gyulának haj! immár kihűlt tetemetől. Horváth Gyulától, aki a nemzeti napszámban nekünk kényeres osztálytársunk vala! A lelkész ime egy fényes pálya futását rajzolta meg nekünk, tele sikerrel, tele dicsőséggel, tele nemes becsvágygyal, tele vonzó cselekedettel, küzdelemmel, baberral és tövissel, ami mind irigylésre méltó dolog, mikor méltan hangzik el a bezart koporsó lelett. Ez kinek nem tünnek fel, hogy a fényes körökét átszelt pálya véres csatamezőn, a nyilvánosság izzó tüzen kerstül, kísérve tapstól, üdvkialtástól, a szerencse árnyától és a balsors fénytől: ez a szép pálya ime végződik a mi szereny, szürke, névtelen és fénytelen újságírói hivatásunk körében. — Sokszor látjuk példáját, tisztelt gyászoló gyűlekezet, annak, hogy a nyughatatlan becsvagy nagy czélokak tüzen maga ele, ami foglalkozásunktól ker magának kölcsön-szarnyat, hogy lendületet vehessen megkívánt czeila felé es tölemekek a mi hatalmas, de szürke világunkból a fenyesebb, dicsőségesebb és jutalmazóbb körökbe, ahol sikerein ironolva, el-eimondja magáról, hogy én is ott kezdtem lent, a semmin, az újságíráson. — Akit ma, korához képest oly korán gyászolunk, annak vonzó egyénisége éppen abban domborodik ki legjobban, hogy ezt a vazott utat megfordítva tette meg. Megkóstolta csatákban a vért, meg a társadalom küzdelmeinek hevito italát, kiitta a politikai szenvedelmek harcának kelyhet fenégek: gyöngyöző borat és mergekkel telt satakját, és a nyilvános élet izgalmanak minden mamoritó édeséget izelve, végül egy lázas élet tapasztalásával megrakodva, kilépett amaz izgalmak hűvös köréből, — felvette a toltat és betért közibénk: nem kívánt a nemzet hősnéke lenni, a nemzet napszámbává lett velünk és közöttünk. Nem véletlenség, nem szerény, nem ötlet dolga volt ez. Ennek így kellett jönnie. Mert Horváth Gyula igazában, barmit jeles volt a harcban is, a köztanácsban is, született, predesztinált újságíró volt a kezdetől fogva. Egész pályafutása csak keresése volt igazi rendeltetésének, tele nyugtalansággal, ötletességgel, gazdag fordulatokkal,

látszólagos szeszélyességgel, mint minden keresés. — Mert nem lett-e, amint reánk talált rögtön az első közül való közöttünk, a mi szép, ami nemes, ami emésztő mesterségünkben? Nem csodáltuk-e meg szellemének fényét, sebességét, fűrgességét találekonyágát világosságát és élet, amelylyel tuiszárnnyal rajtunk, akik kevesebb kereséssel, de az óvénel kevesebb adományyal is korábban meglettük rendeltetésünket? Lényének, jellemének azok voltak jellemző tulajdonságai, amik az ujságírónak igazi erkölcsi. Az ideál szeretetét nem pusztították ki belőle a politikai élet csalódásai. — A szabadság szeretetét se jólét, se szegénység, se kor, se hatalom nem volt képes szívében megrendíteni. — A lojalis kollégának pedig tündöklő mintaképe volt közöttünk, kinek kezében biztos volt becsületünk és meg volt védelmezve az érdekünk. Méltán öltünk mi ujságírók családi gyászt az ő ravatala mellett. Testvérét veszítettük az elhunytban a szó legszebb értelmében. Tisztelt gyászközség! Mikor megszülettünk, elszakadtunk az istentől; mikor meghalunk, ismét visszatérünk a vele való közösségbe. E két határpont között közül járjuk bolyongó utjainkat a szerencse kényere. Csak akkor jutunk az istennek közelségébe, amikor a teremő új lelket bocsájt el világútajára és mikor a bölcséssel együtt fogadjuk a jövővenyt és ismét akkor, amikor irtalmas atyánk magához visszahívja a bolyongót és mi utolsó tisztunket teljesítjük, a koporsó mellett állva, meghajtott fejjel. . . Ez a jelen pillanat is ebből való! Kedves tirsunk, nemes barátunk, elhalt testvérünk földi maradványával számolunk az istennek. Ragadjuk meg az alkalmat, tisztelt gyászoló közönség és tegyünk tanuságot Horváth Gyula teteme mellett, mely e koszorúk alatt hien, tegyünk tanuságot e nemzetről, melyet oly hiven szeretett, oly hiven szolgált a mi halottunk. Mások elnyomójának hirdetik a magyart. Es ime itt fekszik egy a legmagyarabbak közül való, aki fiatal véret, ifjú életét, egy élet kiltásait és reményeit kockára tette, harczba vitte, szurony és golyóis elé egy más, idegen nemzet szabadságáért. — Oh Isten! Örök bíró, igazságos bíró, ime követnünk bocsájtjuk hozzád elhunyt tervterünkben, Horváth Gyulában aki tanuságot lesz teendő arról, hogy a magyar ügy szereti a népek szabadságát, hogy véret sokféle országban ontotta érte, de soha senki szabadságára kezét nem emelte, labát nem tette. Aldásunk read, nemes barátunk, akiben a legszebb magyar erény tündöklött. Aldásunk read széves jószágáért, életed drága tanuságáért, melyeket örökre veszünk tőled, hogy szeretni tégedet és megemlegetni meg ne szűnjünk, erejéig emberi emlékezetünknek és szeretetünknek.

A mikor a beszéd véget ért, az áhitatos csöndben ismét egyedül hagyták a családot. Az Entrepriése testőrei két kocsiá horidták a temerdek virágot és a hatlovas diszkósi is a halottasház elé állt, hogy utolsó útjára vigye szeretett halottunkat.

A sírnál.

Lassan indult meg a menet. A gyászkocsi a halottasháztól jobbra kanyarodott, aztán balra és alig száz lépésnyire a Deák-mauzólemtól állt meg.

Az volt Horváth Gyula utolsó, örök nyugvóhelye.

A koporsót leemelték a megásott sir mellé, amelyet körülvelt az egész közönség. Amint a nyüzsgés elcsöndesedett, Sándor József, az Emke igazgatója odalépett a sir szélére és így szólt.

Horváth Gyula a magyar kulturmozgalom azon munkásai közé tartozott, kik azt tartják, hogy lehet szeretni nemzetünket, anélkül hogy gyűlölnénk más fajokat. Liberális és magyar, úgy azonban, hogy liberalizmusunk ne kockáztassa magyarságunkat és magyarságunk ne kompromittálja a liberalizmust a külföld előtt. Ercztáblára vaspalczával írott elvek ezek, elvek, amelyek a magyar társadalmi kulturmozgalom történetében, mely mozgalom a magyar nemzet egységének megállapítására törekszik, nagy befolyással voltak. E mozgalom történetében jelenléte tejezetet fog elfoglalni Horváth Gyula élete és működése. En most ezen mozgalom legjelentékenyebb egyesületének, az Emke nevében szólok, amelynek ő kezdettől fogva alelnöke volt s az egyesület koszoruját ráteszem koporsójára; ezt a jelenyent, ezt a gyoparvirágot sokszor viselte. Fent terem e virág a sziklán, rideg magasiaton, növéseben az erdélyi szellő lengeti, az a szellő amely a halálnál erősebb szabadság- és fajszeretetet röpít Erdély felől a nagy Magyarországra és s irbant föl. Ez a jelenyent Horváth Gyula, szeretett barátunk és bajtársunk szülőföldjében, a székely földön terem s ide leng szellője; lengjen alatta dalt fölötted s ezen jelenyentben egyesüljön emlékezeted szívünkkel. Isten veled!

Es lerotta kegyeletét az elhunyt iránt Fenyő Sándor, a Magyar Hirlap szerkesztője is, aki mélyen meghatva a következőket mondotta:

Temetni jöttünk — Horváth Gyulát!
Csudálkozunk.

Aki egész életét arra fordította, hogy mások könnyeit felszárítsad, Horváth Gyula — Te szerzel most kimondhatatlanul keserves könnyeket nekünk?

Kinél jobban boldogítani a hazát, családját, társait a munkában senki sem akarta, Te okozol most szívteped bántat mindnyájunknak?

Ki bátran szembezállt minden hat.lommal, minden csapással és megmentetted ezeket meg ezeket életét, Te magadat eltiporni engedted?

Aki következetes voltál mindenha — igaz — nem a mások elvtelenségeihez, hanem a magad elveidhez és mindenben az ideálért küzdeni meg nem szüntél, Te félreáltsz, lemondasz és feladod a nemes czélokért való gigasziharcot?

Bennünket pedig, akik dicsőséges dicsőségnek tartottuk a melletted való hűség, hazafias küzdést, akik veled együtt ostromoltuk meg oly sokszor eszméid diadalának magasztos érését, itt hagysz, nem vezérelsz tovább, belenyugszol mindenbe?

Szíved hidegké, lelked némára vált volna?

Nem — Horváth Gyula, a mi szíveink összeforrottak és mi érezzük a melegséget, a mi lelkeink egybekeltek és mi hisszük az elválaszthatlanságot.

Testedet elföldhelik, hamvait eltakarhatják, az enyészet diadalmasodhatott azelőtt szervezeten, de nincs, nem lehet a sorsnak oly zord csapása, mely emlékedet, nobilis és eszményi lelkedet fölünk eirabolhatna. Add is óh Istenem, hogy az ő emléke, az ő lelke azon frissen, azon üden velünk maradjon, hogy tovább harcolhassunk azokért a magasztos eszmékért, melyek az ő lelkét hevítették! Ezért köyörgünk. Es azért, hogy neked, amennyit hazádnak használtál, amennyi érdemet szerzeltél a közügyek körül, amennyi szeretetet árasztottál embertársaidra, amennyi boldogságot nyujtottál azoknak, kik hozzád közel jutottak és első sorban családodnak meg nekünk: hódoló követőidnek, — legyen épp oly csendes, békeséges és nyugodalmas megtört testednek örök pihenése.

Isten veled — Horváth Gyula!

Végül Sima Ferencz, Szentes város országgyűlési képviselője lepett a sírhoz és így szólt:

Gyászoló gyűlekezet! A távozonak, az utasnak, aki elmegy mezsze, örökre tavozik, akik szerették őt, mindnyájan kiatlanok utána egy bucsuzót. Midőn közülük Horváth Gyula tavozik, messze megy örökre, akkor nekem, aki egy nagy küldöttség éien Szentes város közönsége nevében állok itt, nekem van egy szavam hozzád szeretett polgártársunk, szeretett barátunk. Kérlek, hogy egy pillanatra, egy szóra állj meg még, állj meg egy pillanatra, mig Szentes város közönsége nevében bucsuzóul elmondok neked, hogy az a város, amely téged annyiszor eljenzett, érteled annyiszor lelkesült, most gyaszban és könyben van, mert téged örökre elvesztett. Gyászol téged a haza, gyászol az irodalom, gyászol a közélet minden terenua, de nincsen olyan mély, nincsen olyan igaz, nincsen olyan ószinte fájdalom és gyász a tarsadalomban senkinek, mint annak a nagy magyaralföldi városnak, amelyet Szentesnek neveznek. Minket nem pusztá barátság és emlékezet, minket az igaz, az ós szerzet és meghamisítatlan háladat utja vezetett ide, midőn tőled, a távoztól bucsut veszünk. Te megmentője voltál Szentesnek akkor, mikor vesz viharzott felettünk, midőn a nagy magyar Alföld népe azt hitte, hogy a Tiszának vészes hullamai előtük az egész vidéket, akkor te idegenül eljöttél hozzánk, ki legifjabb polgára vagy Szentesnek, elebe álltál a vésznek, felszólítottál bennünket, hogyha mi támogatunk akkor nem erheti csapás a magyar Alföldet. Mi melled álltunk s most Szentes város el mint azt óseink megepitettek. Ezt Szentes város közönsége sőt mondhatnánk a Körös, Tisza és Maros vidéke neked, a megmentőnknek köszöhet. Eppen azért mondom én, hogy meghalhat Horváth Gyula, elfeledhetik az idők törvénye folytán, a család, amely ma gyászol és bánattal áll a sir mellett, elhalhat, mindenki elfeledkezhet róla, de marad az Alföldön egy marék nép, amelyk megörzi emlékébe szöve Horváth Gyula nevet örökre örökre. Es ha úgy volna, hogy elfeledné, amint az emberek mindent elszoktak feledni, akkor neked örök erczkevény marad meg az Alföldön nem az emberek csinálta emiek, hanem az a vedmü, melyet magad emeiltél örök időkre. A vedmü ott fog állni és hirdetni fogja a te nevedet, nagyságodat, kitartásodat, lelkesedsedet, buzgóságodat arra, hogy egy darab föld a magyarság szívében a vész hullamaitól messze időre megmentve legyen.

Gyászoló gyűlekezet! Mi eljöttünk a magyar alföldről, hogy Horváth Gyulának porsortára és koszorui közé egy könyecseppet ejtsünk, eljöttünk azzal hogy itt mikor tőle örök bucsut veszünk, akkor fogadást teszünk ezen a helyen, hogy minden évben nozunk koszorút e sirra, felirissítjuk híradet örökre. Nekünk tehát varosunk diszpolgára, a magyar alföld legjobb barátja és nekem mélyen szeretett barátom, nekünk nem haltál meg! Emléked örökkön-örökké él közöttünk. Es ez emlékehez mink lelkünk teljes erejével mint oltárhoz járunk az idők végéig. Isten veled.

Aztan lebecsájtották a koporsót a sírgödörbe. Mindenki dobolt utána egy göröngyöt. A publikum szetosított és a virágokkal elborított új sirhaut mellett egyedül maradtak a rokonok.

Ertesítés.

A helybeli állami főgymnasiumba a beiratások f. é. szept. hó három első napján délelőtti 9 óratól 12 óráig történnek; ugyan ezen napokon délután 3 óratól 5 óráig tartatnak a javító és főlvételi vizsgálatok.

Az I-ös osztályba csak a 9-ik életévet betöltött tanulók vétetnek fel; 12 évesnél idősebb fiu főlvételet a tanári kar határoz.

Az ismeretek mértékeire megköveteltetik, hogy a fiu a népiskola 4-ik osztályának tananyagában kellő jártassággal bírjon. Ezen ismereteit vagy nyilvános népiskolai bizonyítvánnyal, vagy ennek hiányában külön főlvételi vizsgálattal kell igazolni. A főlvételi vizsga díja 10 frt. A főlvételt kivánó tanulók korukat keresztlevéllel, illetőleg születési bizonyítvánnyal kötelesek igazolni.

A felsőbb osztályba való főlvetel a nyilvános és magán tanulóknál attól tölteleztetik fel, hogy az előbbi osztályról minden tárgyból legalább elégséges előmenetelt tudjanak bizonyítvánnyal igazolni.

Minden tanuló a főlvetelre személyesen szülői gyámja vagy ezek megbízottjai kíséretében tartozik az igazgatónál jelentkezni.

A beiratások, az igazgatónál történt jelentkezés után; az egyes osztályokra nevező osztály főnökök eszközölik.

A magántanulók bejegyzése szintén a rendes beirási napokon történik.

A rendkívüli tárgyak tanítása és az azok tanulását fizetendő díjak iránt később történik intézkedés, megjegyzendő azonban, hogy azon tanulók, kik valamely rendkívüli tárgyra beiratkoznak kötelesek azt a tanév végéig tanulni.

Az 1887. t. cz. 4. §-i értelmében figyelemzetnek a szülők és érdekeltek hogy mindazon tanulók kik életük 12-ik évéig ujra nem oltattak addig mig e hiánynak eleget nem tettek csak ideiglenesen vétethetnek fel. Az ujra oltottak erről orvosi bizonyítványt tartoznak felmutatni.

A Nagy. Vail. és Közot. Ministerium f. é. 34987 sz. a. k. rendeletével a helybeli állami főgymnasiumban az évi tandíjat 30 frtban a főlvételi díjat 4 frtban állapította meg. A tandíjat négy részletben lehet fizetni, az első részletet legkésőbb október 15-ig a másodikat december 1-ig. Oly tanuló; ki az illető tandíj részletet a záros határidőig le nem fizeti az intézetből kiltitatik.

A tandíjon és főlvételi díjon kívül fizetendő még 50 kr. ifjusági könyvtári díj és 50 kr. értesítési díj. Főlvételi- ifjusági könyvtári- és értesítési díj alól senkiesem mentetik fel. E díjak a beirás alkalmával befizetendők.

Kik tandíjmentességben akarnak részesülni, ezt írásban tartoznak kérelmezni, még pedig az intézet igazgatójához címzett és nála benyujtandó folyamodványban. A folyamodványhoz szegénységi bizonyítvány és iskolai bizonyítvány mellékelendő. E kervenyek beadásának végső határideje szept. 15.

Tandíj fizetés alól nem menthetők fel az oly tanulók kik nem képesek szegénységüket vagy vagyontalanságukat igazolni; nem menthetők fel továbbá azon tanulók sem kik, kik az előbbi tanév illetőleg idősztak végén az erkölcsi viseletből „rossz” vagy „kevesebbe szabályszerű érdemjegyet kaptak, vagy a felsőbb osztályba való fellépésnél az irányadó tárgyak valamelyikében „elégtelen” előmenetelt tanusítottak; valamint azok sem, kiknek az említett tárgyakból, habár nem volt is elégtelen érdemjük, de több volt az „elégséges” mint a „jelas” és „jó” érdemjegyük.

Az iskolai év ünnepélyes megnyitása szept. 4-én délelőtti 9 órakor lesz.

A rendes tanítás szept. 6-án kezdődik.

Zolnay Károly,
áll. főgymn. igazgató.

Helyi és vegyes hírek.

— **Autonomiai képviselőválasztás.** Mint már előre jelentettük, Szentesen f. hó 22 és 23-án folyt le a romai katolikus autonomiai képviselőválasztás. Tudvalevőleg két párt állott egymással szemben. Az ellenzék Károlyi László gróf országgyűlési képviselő jelöltsége körül csoportosult, a kormánypárt pedig Fary Antal hmvásárhelyi takarékpénztári igazgató mellett erőlködött. A választás nem vert föl nagyobb hullámokat, és pedig nem azért, mintha rom. kath. polgártársaink nem tanusították volna kellő érdeklődést a dolog iránt, hanem azért, mert a kormánypárt egész a komikumig gyöngye volt, ugy hogy erőlködését senki se vette komolyan. Az ellenzék választók óriási tábora nem tartotta érdemesnek ágyukkal lövöldözni a szunyogokra. Hogy mily tulnyomó erővel rendelkezett az ellenzék, azt fényesen illusztrálja a szavazás eredménye.

Ugyanis a nélkül, hogy az eltenzéki vezérkar agitációt fejtett volna ki, beadott 792 szavazat; amelyből Károlyi László gróf 783-at, Fári Antal pedig 9-et, mond kilenczet kapott. Mint jellemző tény, fölemlítjük, hogy a Bánffyánus Fáripárt kisdé csapatjának élén idős Temesváry Antal, a helybeli ugynevezett Kossuthpárt alelnöke vitézkedett, akinek kolosszális népszerűsége a Fári-zászló alá szerencsésen összeverbuvált még 8 mamelukot, névszerint: Szvaton Józsefet, Piti Tamást, Gibicz Pált, Márton Ignácot, Lévai Istvánt, Herunter Márton, Sántha Ferenczet és Tóth Gyulát. Az elévolyedett birkáscsák kicsiny nyájára ráillik az ismeretes mondás: „Mégmértélt, Megszámláltattál, Könnyűnek találtattál.” — Szintén vasárnap volt Csongrádon és Szegváron is a választás. Csongrádon még fényesebben győzött a Károlyipárt, mint Szentesen. Beadatott ugyanis 1235 szavazat, amelyből Károlyi gróf 1233-at, Fári pedig 2-ot, mond: kettőt kapott. Szegváron már nagyobb eredménnyel dolgoztak a mamelukok: mert a beadott 445 szavazat közül Fárirra 265 és Károlyi grófra 180 esett. A kerülethez tartozó községek közül hátra van még Mindszent és Tömörkény, ahol a jövő vasárnap lesz a választás. Nincs semmi kétségünk benne, hogy ezen ellenzéki érzelmű községek szavazóinak túlnyomó része szintén Károlyi grófra szavaz; de ha valamennyien mamelukokká vedlenének is át, Károlyi gróf győzelmét már nem tehetnék kétségessé, mert a kerületben eddig beadott 3000 szavazat közül csak 600 a Fárié, 2400 a Károlyié. Ezt tehát nemhogy tulszárnyalni, de még megközelíteni sem lehet; s így bátran konstátálhatjuk, hogy a hmvásárhelyi kerület autonómái képviselőjévé óriás többséggel Károlyi László gróf választott meg.

— **Ármentesítő társulati közgyűlés.** Mint már jeleztük, a körös-tisza-marosi ármentesítő és belvízszabályozó társulat f. hó 31-én közgyűlést tart H. M. Vásárhelyen. A tárgysorozat a következő: 1. Jelentés a szarvas-szent-andrási holt Körös zsilipjénél felállítandó vízemelő gép ügyében. 2. A jelen évi rendkívüli belvizek levezetése alkalmával elégtelennek bizonyult csatornák bővítése és mélyítése iránt a társulati főmérnök által előterjesztett javaslatok és az ezekből kifolyó költségeknek fedezése. 3. A mindszent-apátfalvi szakasz választmányának előterjesztése a mártélyi gát szakaszának téglaburkolattal leendő ellátása iránt. 4. Az ideiglenes kirovasi alapokon az 1885—89. években eszközölt kirovasokra vonatkozó II-od fokú leszámolás eredményének bejelentése és az érdekeltektől a javára kifizetendő 154074 frt 05 krajn fedezése iránti intézkedés. 5. Az 1895. augusztus 17-én tartott közgyűlés 1. számú határozatában elrendelt, valamint az ezenkívül folyamatba tett és még végrehajtandó munkálatok költségeinek miként leendő fedezése iránti határozathozatal. 6. A közgyűlési jegyzőkönyv hitelesítésére küldöttség kirendelése. A közgyűlést megelőző napon, aug. 30-án, a társulat központi választmánya ülésez szintén H. M. Vásárhelyen. Ezen ülés terjedelmes tárgysorozatát, a közlendő nagy halmozta miatt, most nem közölhetjük, de a jövő számban hozni fogjuk.

— **Inzultált és provokált városatyá.** Bánfalvi Lajos lapszerkesztőnek, városatyái minőségéből kifolyólag, két afférja támadt a napokban. A dolog abból származott, hogy mikor a városi képviselőtestület legutóbb tartott közgyűlésén tárgyalás alá került a „Magyarország és a Nagyvilág” című képes folyóirat azon kérvénye, melyben bejelentette, hogy legközelebb Szentest írásban és képekben* ismertetni szándékozik, s ezért a várostól néhány száz forint szubvenziót kér — Bánfalvi állást foglalt a kérvény ellen, s a többi között azt a megjegyzést is tette, hogy a nevezett képes folyóirat nem irodalmi, hanem üzleti vállalat, mely csupán az emberi hiúság kielégítésére alkalmas. Ezt a megjegyzést Mészáros Gyula, a „Magyarország és a Nagyvilág” egyik alkalmazottja, aki a vállalat érdekében éppen Szentesen tartózkodott, fölöttébb zokon vette, s a közgyűlést követő napon a vendéglőben durván megtámadta és súlyos sértésekkel halmozta el Bánfalvit. Az inzultusra Bánfalvi,

mint lapjában kijelenti, azzal felelt, hogy Mészáros Gyula ellen a büntető bíróságnál följelentést tett, s egyszersmind az országos író- és hírlapíró-egylet, valamint a vidéki hírlapírók szövetsége elé viszi az ügyet. Ezzel azonban még nem lett vége a dolgoknak. A folytatást Hirschman Tivadar, a „Magyarország és a Nagyvilág” szerkesztője rendezte, aki a közgyűlésen tartott beszédéért fegyveres elégtételt kért Bánfalvitól. Azonban a segítők — Hirschmann részéről Láng József és Gálly Sándor, Bánfalvi részéről pedig Tary István és Domokos Elek — békés uton intézték el az affért. Tehát nem lesz párbaj, amit a jelen esetben föltétlenül helyeselnünk kell. Mert azok a kiegyenlíthetetlen elvi és kiengesztelhetlen személyes differenciák, amelyek közöttünk és Bánfalvi Lajos között fentállanak, nem tarthatnak vissza bennünket annak kijelentésétől, hogy a „Magyarország és a Nagyvilág” embereinek föllépésében a vélemény-nyilvánítás szabadságának megsértését látjuk. Az efféle terrorizmusnak pedig tért engedni semmi esetre sem szabad; mert ugyan szépen volnánk, ha a városi képviselőket a közgyűléseken a város érdekében elmondott és személyes sértést nem tartalmazó beszédekért minden hevesvérű ember kard és pisztoly elé állíthatná.

— **Ertesítés.** A helybeli ízr. népiskolában az 1897—98-iki tanévre a beiratások f. évi szept. hó 1. 2. és 3. napján d. e. 9—12 ig, d. u. 2—4-ig a hitk. irodájában eszközöltnék. A javító vizsgák aug. hó 30. és 31-én reggeli 8 órakor az iskolában tartatnak meg. Kik tandíjmentességek akarnak részesülni, ebbeli folyamodványukat nyújtsák be a beiratás alkalmával. Minden újonnan belépő tanuló köteles általi bizonyítványát bemutatni. Az iskolai 5v. ünnepeles megnyitása szept. hó 5-én reggel 8 órakor lesz. A z i s k o l a s z e k.

— **Uj plebános.** Mint illetékes helyről értesülünk, Lengyel Imre szentesi rom. kath. segédlelkész borsos-borsányi plebánossá nevezetett ki, s már legközelebb átveszi plebánijának vezetését.

— **Akrobata társulat Szentesen.** Nagy Antal egy jóhírű akrobata társulat igazgatója

folyamodott a kapitánysághoz pár hétre előadások tartásának engedélyezése iránt.

— **Utcai eszendzavarás.** Petrovits György és ifj. Demeter György — foglalkozásra nézve furó csináló cigányok — nagy ribilliót idéztek elő tegnap délután a Kossuth utcán. Meglehetősen illuminált állapotban haladtak végig a nagy utcán. Előbb csak mint jó sógorokhoz illik, szidták, pocskolták egymást, mikorra pedig dr. László vilmos lakásáig érték hajba is kaptak és véresre verték egymást. A kapitányság utcai eszendzavarásért 4—4 napi fogház és 5—5 forint pénzbírságra ítélte a két dádét akik azonnal hozzá is láttak a büntetés kitöltéséhez, arra számítva, hogy a dutyiban megint majd összebékülnek.

— **Országos vásárunk.** Az idei őszi országos vásár szept. 18-án veszi kezdetét az állatvásárral és tart 19- és 20-án is. Sertés vásár előreláthatólag ismét nem lesz.

— **Becsületes megtalálót keres.** Egy szegény részes ember a uapokban a királyi úton egy zsák árpat elvesztett. A becsületes megtaláló kéri az a rendőrségre szállítani.

— **Eljegyzés.** Neumann Ferenc fiatal kereskedő e hó 22-én eljegyezte Welisz Laura kisasszonyt Csongrádról.

— **Tolonczolás.** Kiss Ferencz csanyi lakos a szentesi pénzügyörög szűzdobány aruláson csipte. A rendőrség illetőségi helyére tolonczoltatta.

— **Megszűnt jóságbetegség.** Mezőturon mint értesülünk a járványos szaj- és körömfajás megszűnt és a község határa a zar alól feloldatott.

— **Országos vásár.** Földeákon az őszi országos vásár szeptember 4. és 5-ik napján tartatik meg. Vészmentes helyekről a sertések felhajtása is meg van engedve.

— **Szaj- és körömfajás.** Makón a rendőrséghez érkezett hivatalos jelentés szerint a ragadós szaj- és körömfajás járványosan felépett.

Özv. Balogh Benedekné

III. tized 45 sz. a. háza örök áron eladó.

— Értekezni lehet a tulajdonossal a fenti szám alatt. 1—3

Szenyéri Istvánnak

Nagy-Királyságon 52 hold földje feles munkálata kiadó. — Értekezni lehet I. t. 566 szám alatt. 1V2

I. magyar királyi szabadalmazott OSZTÁLY SORSJÁTÉK

A magyar kir. osztálysorsjáték 50.000 nyerevényének jegyzéke.

A legnagyobb nyerevény a játékterv 9. §. szerint

1.000.000 korona.

Egy millió korona.

A nyerevények különleges beosztása a következő:

Nyerevények	Korona
1 a	600.000
1 .	400.000
1 .	200.000
2 .	100.000
1 .	90.000
1 .	80.000
1 .	70.000
2 .	60.000
1 .	40.000
5 .	30.000
1 .	25.000
7 .	20.000
3 .	15.000
31	10.000
67	5.000
3	3.000
432	2.000
763	1.000
1238	500
90	300
31700	200
3900	170
4900	130
50	100
3900	80
2900	40
50000	nyerevény és jutalom 13.100.000 KÖR.

összgeben, mely 6 osztályban sorsolattik ki.

Török A. és Tarsa

a magy. királyi szabad osztály-sorsjáték főelárúitói, Budapest, Váci-körút 4. szám.

Az 1897. év február hó 27-iki törvény szerint a kis lutri megszűnik és ezen osztály-sorsjáték által pótolatik. Németországban ezen nemű sorsjátékok már 100 év óta fennállnak és az illető sorsjegyek eladattak. Nálunk Magyarországon is emelkedik iránta az érdeklődés, mert a sorsjegyek legnagyobb része biztos kezekben van. Nemokára ilyenek csak rafizetés-lesznek kaphatók. Azért ajánljuk, hogy a vétellel nekünk.

A magyar osztály-sorsjáték áll:

100.000 50.000

eredeti sorsjegyből és pénznyerevényből

A nyerevények oly előnyök, hogy az eddigi kis lutri, vagy egy igérvény vétele ezzel nem is hasonlítható össze. Ily előnyös esélyekkel szemben mindenki nyujtsa kezét a szerencsének viszonyaihoz képest. Az összes 50.000 nyerevény a mellette allo nyerevény jegyzékéből látható; ezen nyerevények 6 részben lesznek kisorsolva és a nyerő sorsjegy készpénzben kifizetetik.

A sorsjegyek ára az első húzáshoz:

6 frt egy egész eredeti sorsjegy
3 „ egy fél „ „
1.50 „ egy negyed „ „
0.75 „ egy nyolcad „ „

A húzások a fővárosi vigadó épületében nyilvánosan történnek a m. kir. kormány felügyelete alatt és egy kir. közjegyző előtt. A húzásnál mindenki jelen lehet.

Mi üzlethelyiségünkben előrusítjuk vagy utánvétellel, vagy az összeg postautalványrali beklüldése ellenében ajánlott leveleiben elküldjük az eredeti sorsjegyeket. Minden egyes vevő nevét azonnal feljegyezzük és vevőnk minden egyes húzás után megkapják a kimerítő sorsolási jegyzéket.

Rendelvényeket f. é. szeptember hó 1-ig fogadunk el.